

TRANSCRIPCIÓ EN BRUT

Aquesta transcripció està pendent de verificació i correcció. Pot contenir, doncs, errades de fidelitat i incorreccions lingüístiques i només pot ésser utilitzada per a consulta.

L'Àrea de Transcripció del Departament de Serveis Lingüístics no es fa responsable dels perjudicis que pot comportar-ne la difusió fora del Parlament.

Fins que aquesta transcripció passarà a edició, els grups parlamentaris tindran un termini de 72 hores per a esmenar el text d'acord amb les normes establertes.

Fitxer 13

La sessió es reprèn a ***. Presideix el president del Parlament, acompanyat del vicepresident primer, el vicepresident segon, les secretàries primera i segona, el secretari tercer i la secretària quarta. Assisteixen la Mesa l'oficiala major i el lletrat major / la lletrada Sra. *** i el lletrat Sr. ***.

de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major, el lletrat major, la lletrada Sra. *** i el lletrat Sr. ***.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de tot el Govern /

Al banc del Govern seuen el conseller en cap, el conseller de Relacions Institucionals i Participació, els consellers de Política Territorial i Obres Públiques, de Justícia, la consellera d'Interior, els consellers d'Economia i Finances, de Governació i Administracions Públiques, les conselleres d'Educació, de Cultura i de Salut, els consellers d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Treball i Indústria, de Comerç, Turisme i Consum, la consellera de Benestar i Família, i els consellers de Medi Ambient i Habitatge, i d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació.

El president

Es reprèn la sessió.

Prossegueix el debat amb les intervencions dels representants dels grups parlamentaris.

Deia que prossegueix el debat amb les intervencions dels representants dels grups parlamentaris. L'ordre d'intervenció serà de major a menor. Té la paraula, pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'honorable senyor Felip Puig.

El Sr. Puig i Godes

Senyor president, senyores i senyors consellers, senyores i senyors diputats, senyores i senyors, vull, alhora de començar aquesta primera intervenció, traslladar la solidaritat i el sentiment de comprensió a totes les famílies i a totes les persones que avui, com a conseqüència de l'accident del barri del Carmel, estan patint una situació personal, familiar i, fins i tot, també empresarial complicada.

La seva intervenció, senyor conseller, no ens ha sorprès, però li haig de dir que ha decebut a molta gent. I també li vull dir que des de Convergència i Unió no caurem en la major part de les seves provocacions, i és que no volem contribuir de cap manera, rotundament, a fer del problema del Carmel un espectacle de batalla partidista, que és l'escenari on sembla que vostè i el Partit Socialista s'hi mouen millor.

(Remor de veus.)

I també li vull fer notar, senyor Nadal, que avui creiem haver assistit a un exercici d'arrogància i, fins i tot, de supèrbia personal i política com poques vegades s'havia assistit en aquest Parlament.

També li hem de dir, en iniciar aquesta intervenció, i amb tota solemnitat, que com altres afirmacions que vostè ha fet, ha faltat la veritat. En cap moment jo mateix he defugit les responsabilitats que haguéssim pogut tenir els governs de Convergència i Unió. I ho dic amb l'autoritat moral que em dóna que en les meves primeres intervencions apareix en els mitjans de comunicació aquesta afirmació en la meva boca. Gràcies.

També li vull dir, senyor Nadal, que tampoc és cert que no hi hagi hagut un oferiment de col·laboració per part de Convergència i Unió. Des del seu president, Artur Mas, el mateix dia 3 i en aquesta cambra, va efectuar un oferiment formal d'ajuda i de col·laboració, absolutament formal.

Però més enllà d'aquesta introducció, hem de recordar necessàriament de què estem parlant, i és que, entre els dies 25 i 27 de gener, es produeix un accident a les obres d'execució de l'ampliació de la Línia 5 del metro i que avui, després d'un mes d'aquest accident, l'anàlisi, les causes de l'accident, així com també la gestió de l'emergència, la gestió de la crisi, continuen essent dos fronts oberts en què s'han produït errors,

negligències, i en els quals avui hem constatat, també, incompetència i, fins i tot, en determinades decisions, mala intenció. Però la veritat les conseqüències són que estem, a més de la situació humana i personal, davant d'una crisi de govern que simbolitza i recau en la seva persona, però que evidencia també una notable manca de lideratge i de capacitat de governabilitat.

Els objectius a dia d'avui continuen essent els mateixos: recuperar, en primer lloc, la normalitat al barri del Carmel –garantir als veïns la recuperació del seu patrimoni, redreçar la seva estabilitat personal, familiar i, si s'escau, empresarial–; en segon lloc, restituir la confiança dels ciutadans en les institucions i en la seguretat de l'obra pública, i també, a més a mig termini, prosseguir amb les obres, amb l'extensió del metro, tan necessària en aquests barris i altres llocs de la ciutat de Barcelona.

I les accions, és evident: la prioritat; la intervenció sobre el terreny; la proximitat humana; la necessària i millorable coordinació; l'atenció tècnica; l'atenció personal. De la seva exposició n'hem tret una certa sensació, i és que fins i tot algú podria pensar que algú veï havia d'agrair que hagués succeït aquest accident; les millores que es produïen en base a la seva exposició han generat aquesta sensació. Però sóc conscient, senyor conseller, que en els darrers dies, a les darreres hores, s'ha retirat l'atenció psicològica que es prestava a les famílies? Ha contestat ja el Govern si pensa compensar els possibles danys morals que moltes famílies han vist trencats? És segur que mantenen viu el record del 3 de febrer, del que va passar el 3 de febrer? Fa falta més sensibilitat per atendre totes les necessitats humanes, sempre en farà falta, però creiem i aquí també haguéssim esperat una certa i necessària autocrítica.

Avui, en l'anàlisi de les causes de l'accident també continuem demanant la petició d'una comissió d'investigació, més que mai. Una comissió parlamentària que cerqui l'assessorament de tècnics, de consultors, si s'escau; una comissió parlamentària d'investigació per analitzar la informació que avui encara no es té. I vostè s'escuda sota les diligències judicials, però utilitza la informació segons els seus interessos, esbiaixadament, parcialment, informació que avui no disposa ningú, per a delimitar les causes de l'esfondrament, les reals, per a proposar de veritat mesures que millorin els

procediments, sempre millorables, de planificació, execució de control, per a millorar la participació social en futurs projectes d'infraestructures, per a analitzar les decisions tècniques adoptades durant la gestió de la crisi, per a millorar la resposta durant situacions d'emergència. No volem una comissió d'investigació per a buscar culpables, senyor Nadal. I és que creiem que, a través d'aquesta comissió d'investigació, també els veïns tenen dret a saber la veritat.

Insistim en aquesta petició, i és que vostè avui ha donat la culpa al terreny, a la insolvència dels tècnics, a la gestió del Govern de Convergència i Unió, a dos col·laboradors seus, a les empreses, a la direcció d'obra, a tothom. Vostè no assumeix cap responsabilitat.

I recordem que a la Comissió, a la compareixença, vostè ens va afirmar que l'accident s'hagués pogut evitar, i avui no hem conegut cap nova informació. Avui no ens ha explicat –i creiem també que els veïns volen i tenen el dret de saber– com i per què s'hagués pogut evitar. Com segurament també s'hagués pogut evitar l'accident que va tenir lloc fa uns dies a Madrid –per cert amb el mètode de la tuneladora–, o el que abans-d'ahir va tenir a Lausana, a Suïssa –per cert, amb un altre mètode, que tampoc és l'austríac. Però ens preguntem si s'hagués pogut evitar en el supòsit, per exemple, que no s'hagués trencat un cercle de confiança i d'excel·lència, que ha funcionat durant anys entre el Govern, GISA, les empreses i els tècnics del país.

(Remor de veus.)

Un cercle d'excel·lència i de confiança, de solvència tècnica, de confiança política, de capacitat de gestió dels equips polítics i tècnics implicats, amb una línia oberta permanent que ha permès sempre prendre les decisions que calien en el seu moment i que el nou equip polític no ha mantingut i ha trencat.

O si s'hagués pogut evitar, per exemple, si no s'haguessin forçat –si no s'haguessin forçat– ritmes d'obres per accelerar calendaris. Potser, senyor Nadal. Al cap i a la fi això és el que vostè va manifestar com a intenció seva en el seu moment de prendre possessió com a conseller. Ens plantejarem a escurçar els terminis d'execució

d'aquelles altres obres que tinguin incidències importants; ens ho preguntem. També ens preguntem si s'hagués pogut evitar si no s'hagués produït un buit en l'execució de l'obra, d'aquesta obra entre el Departament, GISA, la direcció d'obres, les empreses decidint – com vostè va suggerir – més reforços, llegint millors els indicadors, analitzant els sensors avariats, escoltant els moviments que l'octubre i el novembre ja van generar unes esquerdes que sembla ser que no van ser objecte de massa atenció. Això sí, no ens consta cap advertiment formal. Pot garantir si coneixia algun advertiment informal o no escrit?

S'hagués pogut evitar si el febrer de 2004 –sí, el febrer de 2004–, quan s'encarrega la redacció del projecte modificat del túnel de maniobra –sí, del túnel de maniobra–, s'haguessin fet més sondeigs. Potser s'hagués pogut evitar.

S'hagués pogut evitar si el juny de 2004 –sí, el juny de 2004–, quan es comencen les obres, el juny de 2004, del túnel de maniobra –del túnel de maniobra–, s'haguessin fet més sondeigs.

Si s'hagués fet més atenció a les obres que al projecte, literal. Vostè també va suggerir-ho el dia de la seva compareixença. Potser si tot això s'hagués fet, s'hauria pogut evitar.

S'hagués pogut evitar, senyor conseller, senyor Nadal, si vostè també hagués prestat més temps i atenció a les seves tasques de conseller d'Obres Públiques i potser no tant de temps a la seva responsabilitat com a portaveu d'aquest Govern, amb permanent estat de desballestament, intentant evitar la descoordinació, instal·lant-se massa sovint al seu despatx del Palau i no al despatx de l'avinguda Terradellas.

I vostè basa la seva argumentació en el procés administratiu d'un modificat inexistent. De modificats en l'obra pública, que s'aproven al final de les obres n'hi ha molts, i més en aquest tipus d'obres on les necessàries adaptacions a les permanents necessitats d'actuar tècnicament amb solvència sobre el terreny generen el que és, sí, habitual. I també en altres administracions, de modificats, n'està curulla la història, a l'Ajuntament de Barcelona, i si volen repassem les obres notables i significades amb modificats, o potser a l'Ajuntament de Girona.

No és aquest el problema, senyor Nadal, i si el fos, i si fos aquest el problema, per què des del maig de 2004 no aproven vostès el modificat que tenien sobre la taula? Contradicció culposa?

Això sí, hem vist avui, entre altres personatges, un gran buròcrata que amb algunes de les decisions pot fer caure al risc al país de paraitzar tota l'obra pública només per buscar la seva exoneració. (*Remor de veus.*) Però si m'ho permet, senyor Nadal, senyores i senyors diputats, és en el front de la gestió de l'emergència, de tot allò que s'esdevé a partir de l'aparició dels primers incidents, la xemeneia del 25 i l'esfondrament del dia 27, que s'esdevé una successió de decisions i d'accions errònies, negligents, impròpies d'un govern eficaç i valent.

És sobretot a partir de l'esfondrament del dia 27 de gener que aquest Govern evidencia una greu incompetència, que no pot amagar darrere l'al·lusió permanent a l'herència del passat.

En primer lloc, precipitació, improvisació, falses esperances, imprudència. Sí, imprudència. El retorn a casa en un termini màxim d'una setmana, en poques hores, fins i tot l'alcalde de Barcelona. El dia 27, el projecte inclou i està garantit amb tots els estudis geològics; solvència total de l'estudi geològic del projecte. Anuncis el dia 30 de retorns esglaonats, amb garanties escrites de plena seguretat, documents subscrits per tècnics independents, i es trasllada la pressió sobre els tècnics que ja estan sota sospita màxima, perquè són els que se'ls hi ha ensorrat el túnel, perquè siguin ells els certificats.

Això sí –com vostè dia–...

Fitxer 14

...podem oblidar el 3 de febrer, el dia 3 de febrer es produeix la greu crisi de confiança en les institucions, en els tècnics, en la societat, quan una decisió seva va provocar que uns veïns reallotjats amb precipitació siguin desllojats en poques hores, davant del risc que un nou esfondrament pugui afectar la seva integritat. Aquí hi ha un dels punts claus de la gestió de la crisi. El mateix conseller, compungit i impotent, reconeix que s'ha dit

tota la veritat en cada moment, però que la veritat d'un dia a l'altre ha estat desmentida per la veritat de l'endemà.

Segon, informacions contradictòries, confusió, maquinació de falses sospites, insinuacions incertes, manca de coratge. El mateix director general reconeix el dia 5 de febrer no es pot dir que hi hagi hagut error o negligència tècnica; hi havia una falla a un metre del túnel que no es va poder detectar, però els estudis van ser correctes. Això coincideix el mateix dia amb unes imputacions i insinuacions al Govern de Convergència i Unió fetes pel president del Govern en seu parlamentària, suggerint que faltaven estudis geològics: «Sabem que van ser incomplets.» L'endemà mateix el desmentiment del director tècnic de GISA i les seves declaracions en la compareixença en seu parlamentària corregeixen la falsa insinuació del president de la Generalitat. Però és que aquí ja estàvem en aquest segon punt, preparant la vergonyosa línia defensiva del Partit Socialista: els atacs al Govern de Convergència i Unió. Que si el canvi d'ubicació del túnel de maniobra, que si la insuficiència dels sondejos, que si el projecte justet, que si el mètode constructiu, que si el sistema d'inspecció, que si el model de relació entre PTOPI i GISA, que si les insinuacions sobre els processos de contractació d'obra i selecció d'empreses. Porten trenta dies intentant construir la teoria de la culpabilització de Convergència i Unió des d'allò tan miserable que és intentar sortir el menys malparat possible carregant les culpes als altres, minimitzant, això sí, els costos polítics i electorals.

I ho dic des de l'autoritat que ens confereix que no vam aparèixer, des del Grup Parlamentari, fins al dia 5 de febrer, havent donat al Govern més de deu dies perquè s'atenguessin les prioritats de la gent, perquè es veiés com s'orientava la crisi, perquè es veiés com s'anaven prenent decisions; i que no és fins després de l'accident, on hi posem una gran comprensió, comencen a prendre decisions que s'orienten en aquesta línia. L'ombra de la sospita per tot arreu: al Govern del passat, a les obres del futur, als tècnics i a les empreses del present, menys allà on recau la responsabilitat.

Aquesta tàctica, per a nosaltres innoble i covarda, els portarà directament fins i tot a la fi de la política, la política no és només quedar bé o fer tot el que calgui per quedar el

menys malament possible. La política és servir la gent, estar al seu costat, dir la veritat, assumir els riscos i la responsabilitat, o no és política.

Tercer, frivolitat, demagògia, despotisme ignorant. «Això és com el *chapapote*.» Es tracta el barri del Carmel com un barri marginal, tot just descobert com a realitat urbana potser per alguns, més que una reserva potser electoral. Es promet el pla de rehabilitació integral del barri, aprovat des de l'any 1987; divuit anys espera el barri del Carmel la seva rehabilitació profunda i resulta que és com a conseqüència de l'esfondrament, després que el mateix Govern i l'Ajuntament de Barcelona no l'haguessin situat a les seves prioritats de la Llei de barris—Roquetes i Santa Caterina, no hi havia el Carmel. És gràcies a l'accident que ara sí que s'ha entrar a la rehabilitació del barri del Carmel?

Quatre, subhasta d'inversions. 200 milions de dòlars, 56 milions d'euros aprovats des del Govern, 235 milions en el pla de rehabilitació de l'Ajuntament. La realitat és crua; arriba el president Zapatero: 16 milions d'euros. Per cert, ni els milions de dòlars ni els euros d'Europa hi són.

Ocultació d'informació i manca de transparència, cinc. Només vint dies després dels forats apareix el projecte modificat. I quatre papers més que l'acompanyen com a tramitació administrativa. Vint-i-vuit dies després, el 22 de febrer, se'ns envia, això sí, un projecte molt complet de reompliment, amb tots els forats que s'han fet per injectar el formigó en el túnel enfonsat. Res més; ni el llibre d'ordres, ni les actes de les comissions de seguiment quinzenals, ni els informes dels gerents, mensuals, ni informació que es conté en l'expedient informatiu. Això sí, filtracions interessades i controlades als mitjans de comunicació.

Sis, apagada informativa i intent de manipulació dels mitjans de comunicació. «Apagueu les càmeres. Foragitem les televisions de les assemblees.» Protocol de cobertura informativa impropri d'un sistema democràtic i d'un país modern. Apagada informativa, intent i censura dels mitjans de comunicació.

Set, visita gloriosa —*veni, vidi, vinci*—, el president Zapatero arriba al barri—per cert, no visita el barri— qual *Mister Marshall* —no sé qui feia el paper de Pepe Isbert—, regala

generosament 16 milions d'euros, menystenint des d'un punt de vista de prestigi les institucions catalanes, amb una pèrdua de valor de la Generalitat absoluta. Això sí, ve a salvar ve a salvar— el Partit Socialista, el projecte socialista.

Vuit, insensatesa. Hem estès la sospita sobre la solvència de tots els túnels del país. Només vetllen l'interès propi. Avui, qualsevol barri està ja generant i organitzant una plataforma per evitar que es faci el túnel per sota de casa seva. Estenen la sospita sobre totes les obres que s'han de fer a Barcelona i a altres ciutats catalanes, plataformes, traçats alternatius, reaccions... I avui encara —avui encara— ha tingut un nou episodi a l'absoluta indignació dels tècnics del país.

Nou, criminalització dels tècnics de l'empresa GISA. Diu que es revisaran tots els processos d'externalització, senyor conseller. Vostès han fet el procés d'externalització de culpes més increïble i mai vist políticament en aquest país. Això sí, qualsevol altra externalització ara, evidentment, des de la visió de l'intervencionisme i del control.

Tot això és culpa —tot això és culpa— de Convergència i Unió, senyor conseller? La imprudència i els certificats que són erronis, la fractura total de la confiança, els enganys i les mitges veritats i mentides al Parlament, les contradiccions en les informacions, la maquinació i la conspiració contra el Govern anterior, la frivolitat, la indolència, la referència del *chapapote*, la desídia d'un pla especial de rehabilitació interior que espera des de l'any 87, la subhasta d'inversions, les promeses de recursos d'Europa que no hi són, l'ocultació d'informació, la manca de transparència, les filtracions interessades, l'apagada informativa, el protocol de censura als mitjans de comunicació, la vergonyant visita del president del Govern de l'Estat, les sospites sobre tots els túnels, la criminalització dels tècnics de GISA, tot això és culpa del Govern de Convergència i Unió? Preguntem modestament i humilment.

Creiem que la gent comença a pensar, i ens ho diuen, també al barri del Carmel, que l'ombra del lideratge del president Pujol i de la major o menor, però de l'eficàcia dels seus governs... (*Remor de fons.*) Sí, no els deixa respirar, no els deixa actuar, i és que la comparació, dia que passa, comença a ser odiosa. Els comença a pesar com una llosa, els deixa en evidència, i per això es dediquen incessantment però en va a intentar

destruir l'obra de govern i el seu record. Fins i tot, ara que estan al Govern, continuen prioritant la destrucció de l'adversari per sobre de la recerca del bé comú. Són un Govern acomplexat, i això els està paralitzant, i això els acabarà passant factura. Els exigim que abandonin la crítica sistemàtica del passat. Fa tretze mesos que governen; assumeixin les seves responsabilitats.

Deixi'm que m'aturi, senyor Nadal, un moment en la seva subtil referència a la continuïtat institucional. No, no i no. No hi ha continuïtat institucional. Hi ha un abans i un després del 20 de desembre de l'any 2003. Hi ha un canvi de Govern que, per exemple, en els processos de planificació i de decisió sobre l'àmbit del transport públic, allà on hi havia abans mecanismes plurals, consensos administratius, diàleg, debat des de les administracions de diferents colors polítics, doncs resulta que en aquest sistema complex i difícil la crisi comença a aparèixer quan totes les administracions són del mateix color, quan no hi ha contrast, quan no hi ha debat, quan la prepotència els comença a fer prendre decisions errònies.

O és que no canvia vostè tota la línia directiva, la que li interessa i creu, del seu Departament? I els que no canvia no passen a ser propis del seu equip? O és que des del Departament de Política Territorial no es carrega, atura, corregeix, rectifica, modifica molts projectes en marxa de l'anterior Govern? Tinc sobre la taula Bracons i l'orella de Casserres, per mirar-los amb lupa. Revisarà les obres públiques pendents, establertes per l'anterior Executiu, analitzades una per una per decidir si s'han de fer correccions. Desembre del 2003. Les decisions i accions d'empreses a partir del gener del 2004 no són imputables a Convergència i Unió, ni a decisions ni a accions prèvies de Convergència i Unió; són decisions i accions seves, senyor conseller. O és que el traspàs de poder es fa a benefici d'inventari? O és que la medalla del tramvia, perquè és net i brillant, sí, i el metro del Carmel, perquè s'ensorra, no? O és que em vol dir que vostè es mira tots els projectes com se'ls mira, canvia els directors generals que vol com els canvia, modifica les comissions d'urbanisme, modifica, per cert, els plecs de condicions de GISA el mateix mes que autoritza la redacció del projecte modificat del túnel que s'ensorra, que canvia el sistema de control d'obres, els sistemes d'adjudicacions

d'obres, que acomiada el director de GISA –per cert, el tornem a agafar cuita corrents com a assessor per a la comissió d'experts que han d'analitzar l'accident. Tot això, i no és responsabilitat seva? I aquí hi ha una continuïtat de la responsabilitat institucional, amb el tall que es produeix d'una manera absoluta i plena?

Traslladar la culpa al Govern anterior, després de tretze mesos, senyor Nadal, a les empreses, als tècnics, als subordinats, creiem, com va dir vostè en la compareixença, que té un punt d'obscuritat.

Ja n'hi ha prou. Repetim: els exigim que abandonin la crítica sistemàtica del passat i que assumeixin la seva responsabilitat. I és que no reneguem del projecte de la línia 5 del metro, de cap manera. I ara! Però si, per bé o per mal, tothom sap que el que s'està fent avui, encara, al país tot és obra de Convergència i Unió. (*Remor de fons.*) Res del que avui s'està executant, res, no té el seu origen en decisions, planificacions, projectes, execucions...; no ha començat ni una sola obra que no estigués planificada o projectada per Convergència i Unió. Ara, el que han de saber –el que han de saber–, i són vostès que ens han portat aquest debat, no nosaltres, que no el vam provocar, el que han de saber és que el canvi del túnel enfonsat ens el demana el metro i nosaltres ho assumim. Sí. I la decisió del canvi del túnel de maniobres és nostre, sí. Però el projecte del túnel enfonsat l'encarreguen vostès, el supervisen vostès, no l'aproven vostès, l'executen vostès i l'ensorren vostès.

No s'amaguin darrere l'herència del passat. Ineficàcia, confusió, alguns nivells d'incompetència, tot plegat desborda qualsevol defensa i protecció que intentin aixecar, i creiem sincerament que és indigne i vergonyós per a aquesta cambra i aquest país. S'han d'assumir amb coratge i valentia els errors i les responsabilitats. La desqualificació que avui ha fet aquí, senyor Nadal, de tots els cossos tècnics és un nou exercici d'irresponsabilitat institucional i nacional. Com demanarà als vint-i-nou veïns i famílies que ahir no van voler creure en vostès que es creguin els certificats que signen aquests tècnics que avui aquí vostè ha desqualificat d'una manera genèrica i absoluta?

Però en el fons, si m'ho permeten, i vaig acabant, per què està passant tot això? Tot plegat, entre altres motius, i sobretot pel que fa a la gestió de l'emergència, és una

conseqüència del seu estil de fer política, senyors del Partit Socialista. La seva excessiva vocació partidista i sectària en l'exercici del poder, la seva permanent manca d'autocrítica, ni un bri d'autocrítica, ni una espurna d'autocrítica avui s'ha vist en aquest Parlament, els porta a governar des d'una certa prepotència, supèrbia. S'acaben desentenent fins i tot de les angoixes dels ciutadans. Intenten el control dels mitjans de comunicació. Evidencien una voluntat d'intoxicació permanent. Si hi afegim, a més, la descoordinació i la desorientació d'aquest Govern i el fet que estan convençuts que el poble som nosaltres, que el poble són vostès, aquest convenciment, que només vostès tenen la raó, acaben donant la prioritat de salvar el projecte socialista. Minimitzant el cost polític, deixant els patiments dels ciutadans sempre en segon ordre. Han prioritzat la gestió política davant de la gestió humana.

S'hauria pogut evitar, senyor Nadal...

Fitxer 15

I no ho ha fet. Vostè ha gestionat en primera persona, potser fins i tot massa sol la crisi, i avui la societat evidencia, el barri evidencia que la crisi de confiança és molt més gran que el dia 25, que el dia 27 i que el dia 3 de febrer. Vostè, i ho dic amb tot sentiment, vostè ha quedat desautoritzat. No tant per l'accident, que avui ha demostrat que també, sinó per les decisions i per la gestió a partir del dia 27 i sobretot del dia 3 de febrer. Vostè no pot continuar dirigint l'obra pública del país, vostè no pot seguir donant la cara en nom del Govern, des d'un punt de vista de portaveu i de la imatge de comunicació. Vostè ha de dimitir, ha de plegar, senyor Nadal, i si no ho fa el president l'ha de cessar. La crisi, entenem, se li ha escapat de les mans, ja no té el control ni la credibilitat necessària. I no ho diem només nosaltres, ho diuen els veïns que ahir no accepten les propostes que els fa el seu Govern. No volen tornar a casa; de trenta inspeccions només una accepta el plantejament tècnic de retorn administratiu. Avui la crisi de Govern afecta l'autoestima del país, la confiança de la gent en la Generalitat, la qualitat democràtica d'aquest país.

S'ha ensorrat un túnel, sí; l'han tapat molt de pressa, molt, molt de pressa. Però el que no podran és tapar l'immens forat obert en l'autoestima de la gent del barri. No podran tancar la fractura que tardarà temps en cicatritzar de la confiança de la gent en les institucions, en els polítics, en el seu Govern. No podran esborrar de la memòria de la gent la seva imprudència, incompetència del dia 3 de febrer, en què se'ls arriba a posar en perill, i no podrà fer oblidar tampoc, senyor Nadal, la trista sessió que avui ha protagonitzat.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, senyor Puig. Té la paraula l'honorable conseller senyor Joaquim Nadal.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, he dit aquest matí i repeteixo ara, i val per al que val, per a les persones que ens escolten i ens veuen, i no val per al senyor Puig perquè ja ha demostrat que per a ell no li val que l'atenció del Govern de Catalunya i de l'Ajuntament de Barcelona posa al davant de tot, per damunt de tot, l'atenció preferent, sistemàtica i constant a les persones del Carmel que no poden tornar a casa seva, sistemàtica i constant. No s'ha retirat res a ningú. No s'ha retirat res a ningú. Es continua atenent a tothom, i al CAP del Carmel s'ha normalitzat l'assistència psicològica als veïns, però no s'ha retirat cap assistència psicològica als veïns. Tot al contrari, de la mateixa manera –de la mateixa manera– que obrir el Mercat del Carmel és un intent de normalitzar la vida al Carmel, normalitzar l'atenció psicològica als veïns al CAP del Carmel és també normalitzar la vida en aquest sector.

Vostè, senyor Puig, no ens ha impressionat, ni amb el to ni amb els adjectius ni amb les acusacions ni amb la rastrillera encadenada de fets dubtosos, tal com demagògicament l'ha presentat, i menys amb acusacions de falta a la veritat, que ha formulat sobre aquest conseller i sobre tot el Govern. Perquè aquest Govern ha dit i dirà i continuarà dient tota la veritat –tota la veritat. Hi ha una veritat, senyor Puig, que vostè ha establert d'una forma meridiana i a la qual jo em resistia. Efectivament, hi ha un abans i un després del 20 de

desembre. Després del 20 de desembre es trenca, no el cercle d'excel·lència, altres cercles, i es trenques. I el problema és que potser no s'han trencat prou –i el problema és que potser no s'han trencat prou. Li hauria de quedar clar que, pel que fa a la confiança en les institucions, nosaltres no juguem i no volem jugar a barrejar el crèdit i la confiança en les institucions amb la crisi del Carmel. Quan vostès es concentren en la gestió de la crisi, cometem un acte d'imprudència política descomunal. Primer, perquè en la seva forma de respondre a crisis similars, i de respondre-hi políticament i parlamentàriament, no són precisament un exemple a seguir. Ni en la diligència, ni en la transparència, i no és per excusar-me en res, simplement és per deixar constància que passat un mes hem comparegut ja dues vegades i no hi ha precedents en la història parlamentària d'aquest Parlament de respostes que són sovint de sis, vuit i dotze mesos i de negatives sistemàtiques a la creació de qualsevol tipus de comissió d'investigació per fets més evidents i més greus que qualsevol del que estem abordant avui.

Hauria de quedar clar que si s'ha establert algun dubte –algun dubte– respecte al buit clamorós que hi ha entre el novembre del 2002 i el febrer del 2004 sobre què i qui permet tot això, tots i ningú vol dir Fuenteovejuna del 2002 fins aquell moment. És a dir, només vostès en una frase que és per esculpir en pedra que diu: «la decisió de canviar l'emplaçament del túnel de la cua de maniobres del projecte de la línia 5 és una decisió tècnica, no política, que assumim i ens reafirmem. La prenem nosaltres, vostès l'executen i a vostès a qui els hi cau». I si hagués calgut una informació pública per prendre aquesta decisió? I si el tenor i la importància d'aquest canvi, que prenen i comencen a executar, hagués hagut de ser objecte d'una tramitació pública diferent, ni que només sigui per la Llei de contractes de l'Estat? O de contractació de l'obra pública? Senyor Puig, jo no vull tirar endarrera per tirar endarrera, vull deixar clar simplement que quan vostè descriu una crisi de Govern i intenta situar damunt de la taula determinades qüestions, posa sobre la taula noms i cognoms de col·laboradors seus, d'abans i d'ara, als quals jo he renovat la confiança a vegades i altres no, la majoria se n'han fet mereixedors i d'altres no, però en qualsevol cas qui els ha posat a la picota avui és vostès i no jo. Perquè m'és igual que per esperit corporatiu vostè interpreti la meva

interpretació com un atac als tècnics d'aquest país, tot el contrari. El respecte als tècnics em porta a reclamar dels tècnics l'arbitri de solucions que siguin conciliables en el terreny administratiu, econòmic i de les decisions polítiques que s'han de prendre. Repeteixo el que vaig dir sobre si s'hagués pogut evitar: és clar que s'hagués pogut evitar. Simplement –simplement– aplicant un projecte diferent, un mètode constructiu diferent, un sistema de protecció diferent i un sistema de seguiment de les obres absolutament diferent. Perquè si vostè insisteix en els temes de caràcter més tècnic sobre l'esfondrament, convé recordar que si fallen alguns controls, que si no és prou diligent el seguiment i les auscultacions, tot això se situa en diferents moments en els temps i en les mateixes empreses que no sempre responen amb la diligència, que tampoc no he trobat en fets ocorreguts anteriors al 20 de desembre i que vostè, ni ningú, ni cap col·laborador seu, no corregeix ni fa corregir.

Nosaltres no hem volgut forçar el calendari de les obres. Nosaltres hem dit, amb tota claredat, si hi ha obres que s'allarguen mandrosament d'una forma impresentable en la imatge popular vint-i-quatre mesos quan es poden fer en dotze, si el contractista ho assumeix que es facin en dotze. Nosaltres hem dit «hem d'acabar amb l'espectacle lamentable que en els accessos a les poblacions turístiques de tota la costa catalana s'estigui en obres obertes que haurien pogut estar tancades i acabades d'una forma sistemàtica i reiterativa com si estiguéssim en la manera de fer obres públiques dels anys cinquanta. Però això no és posar a prova ni sotmetre a risc el sistema, és simplement deixar molt clar que a vegades parlant d'una forma diferent, dialogant d'una forma diferent, buscant el cercle de l'excel·lència d'una forma diferent i menys perversa, l'excel·lència emergeix i és possible.

I vostè, senyor Puig, es concentra en un acte –diu– d'imprudència el 3 de febrer. Diu: «forcen els tècnics a firmar uns certificats; porten la gent a casa i els fan tornar a marxar». Per sort, vostè ha faltat a la veritat. Per sort, en l'explicació de com es gestiona aquest episodi, respecte al qual vam ser autocrítics des del primer dia, vostè ha faltat a la veritat, perquè va haver-hi un segon esfondrament, que vostè mateix aquest dematí amb el cap –si l'he interpretat bé– venia a dir que era un efecte col·lateral de l'esfondrament

primer, ens porta a decidir que s'aturen els retorns de la gent quan tot just hi havia començat a haver un primer retorn de molt poca gent a casa seva. Sobre el retorn esglaonat de cinc-cents, n'havien tornat no més de trenta o quaranta. I, per tant, tots els altres simplement se'ls diu «no volem jugar amb les vostres vides. No volem que es pugui dir que per l'alarma que ha generat aquest segon esfondrament, si us continuem demanant que torneu a casa vostra, algú pugui dir que esteu cometent una irresponsabilitat i una imprudència, que no vam cometre i que no vam voler cometre». Parla d'informació disponible i d'informació no disponible; diu «els llibres d'ordres», els llibres d'ordres. Sap que diu el manual de GISA del 20 de maig de 2002 sobre els llibres d'ordres? «La Direcció d'Obra tramitarà el llibre d'ordres oficial del Col·legi d'Enginyers, Camins, Canals i Ports on s'hi anotaran els esdeveniments més remarcables a parer de la Direcció d'Obres». Res més que això –res més que això. Hi he buscat, senyor Puig, els d'un episodi del mes de març de 2003 i d'un altre episodi del 26 de novembre de 2003

Fitxer 16

...[Senyor] Puig, i no hi són, no hi són perquè com que els llibres d'ordres només recullen l'opinió del director d'obres però no són l'element de contrast pel seguiment de les incidències de les obres en la relació entre la UT constructora i la direcció d'obres, finalment, fins allà on jo sé, els llibres d'ordres són ben poca cosa més enllà del que vostè pugui arribar a pensar.

Vostè, senyor Puig, no només ha compromès els seus antics col·laboradors, no només ha plantejat una certa cacera inquisitorial en aquest sentit, no només ens ha recordat un intent d'externalització de culpes, sinó que a l'hora de fer pagar justos per pecadors és vostè, avui, en la forma d'actuar d'avui, ahir, abans-d'ahir i des del 5 de febrer ja li admeto, si és que és veritat que va ser el 5 de febrer, que vostè va començar a dir coses sobre aquest tema, qui ha posat GISA en risc, després d'haver trencar el cercle, ha estat vostè, perquè si GISA estigués a punt de trencar-se no seria per voluntat d'aquest Govern, sinó perquè vostè, senyor Puig, hauria posat en perill allò que per vostè mateix

era, segons sembla, un invent extraordinari que calia cuidar com una peça preciosa de l'herència que ens transmetia.

Però, amb relació a aquest tema tinc la impressió que és precisament vostè – precisament vostè– qui, per raons que se m'escapen, intenta fer saltar ara l'invent, i nosaltres per aquí no hi passarem. Perquè, per altra banda –per altra banda–, vostè fa referència a un projecte d'un Govern acomplexat, quin complex d'un govern que afronta i aborda aquesta crisi en coordinació, dins del Govern i amb col·laboració amb l'Ajuntament de Barcelona, i, lluny de qualsevol complex, assumeix totes les responsabilitats de la gestió d'aquesta crisi i la intenta conduir de la millor manera possible perquè els veïns del Carmel, molts dels quals ens estan acompanyat avui, ara, aquí, puguin tornar quan abans millor a casa seva, sense cap oferiment de col·laboració per part de vostès, com a mínim que ens consti, potser en seu parlamentària en torn de preguntes, però li asseguro, senyor Puig, que a mi no em consta, –a mi no em consta– que vostè hagi fet cap tipus d'oferta en aquest sentit.

I per altra banda diu: home!, vostès viuen de la renda de la nostra herència, tot el que s'està fent és perquè ho vam deixar nosaltres a punt, vostè no és digne–em diu a mi–de continuar gestionant l'obra pública de Catalunya i, en aquests moments, hauria de quedar clar que aquest traspàs de poder que vam fer no és a benefici d'inventari.» Senyor Puig, tinc gravat, gravat molt a fons, aquí, molt a fons, l'episodi del nostre traspàs de poders, i el tresor més preuat que tinc d'aquell traspàs de poder és, senyor Puig, la clau que no he canviat per entrar a la porta del seu despatx, res més. En el traspàs de poders, que van intentar que fos silenciats i vergonyants, en una major apagada informativa que no té res a veure amb el que ara intentava denunciar, l'únic que passa –l'únic que passa–, senyor Puig, en aquell traspàs de poder a benefici d'inventaris és que com que no ens podien traslladar ni traspasar el cercle de l'excel·lència no identificable era preferible que no ens traspassessin res, i així va anar.

El nostre Govern, senyor Puig–el nostre Govern, senyor Puig,– ha aprovat en menys d'un any i ha aplicat en menys d'un any la Llei de barris a la qual vostès van votar en contra reiteradíssimes vegades, fins i tot, amb el vot favorable en contra de la seva posició del

Partit Popular; sistemàticament, el Partit Popular estava a favor de la Llei de barris i vostès hi van votar sistemàticament en contra. El Govern de Catalunya en un any –en un any– ha aplicat els tretze primers programes i abans de final d'aquest mes, o com a molt tard el 15 de març, haurà convocat la segona convocatòria dels propers tretze barris per atendre amb la Llei de barris.

I si alguna cosa tenim clara és que si l'ARI del Carmel ha de tenir un caràcter extraordinari, justament no és la Llei de barris que ha de resoldre els problemes del Carmel, sinó el caràcter extraordinari de l'ARI que s'hi ha de fer, i precisament per això parlem de més diners dels que parlem en el programa de barris, parlem de més fons de finançament dels que parlem en el programa de barris i abordem totes aquestes qüestions intentant que la forma d'aplicar els recursos, la rehabilitació, els projectes urbanístics, les previsions d'intervenció, el caràcter integral en el barri del Carmel tingui una dimensió que si fa divuit anys que s'espera, com a mínim, a vostès en n'hi correspon la quota a part de disset. Per tant ja em dirà vostè mateix com és que si hi ha divuit anys d'espera en un programa d'intervenció integral en el Carmel vostès no van estar en condicions d'acordar i concertar amb l'Ajuntament de Barcelona una intervenció d'aquestes característiques i d'aquesta envergadura per al barri del Carmel.

Senyor Puig, és curiós, no?, però, de la forma com vostè intenta posar en evidència aquest conseller o aquest Govern, tinc tota la impressió –tota la impressió– que no fa altra cosa que posar-se en evidència vostè mateix, i ho fa –i ho fa– amb tota claredat perquè en la forma de demanar responsabilitats polítiques no fan altra cosa que senyalar amb el dit noms de persones que potser les haurien d'assumir i ja no les poden assumir perquè no ocupen aquest càrrec. Probablement, la major autocrítica que jo hauria de fer-me és la d'haver donat per més bona del compte l'herència d'aquest traspàs de poders no fet que vostè em va donar el dia 22 de desembre de l'any 2003.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, pel torn de rèplica, l'honorable senyor Felip Puig.

El Sr. Puig i Godes

Gràcies, senyor president. Senyor Nadal, ho tenia equivocat, jo no venia aquí a impressionar, no era la nostra intenció, no era el nostre objectiu, no sé si això, en tot cas ha sigut un lapsus, sí que aquesta era la seva voluntat, nosaltres veníem aquí a veure si era possible avançar, en conèixer més a fons la veritat i que s'assumissin de veritat les responsabilitats polítiques que avui no s'han assumit.

Vostè parla d'un buit clamorós en la informació pública. Bé, i si és així per què no la fan? Si tan veritat i cert, i tan rotund, és això, per que no la fan al febrer, al març, a 'abril, al maig del 2004, al juny 2004 abans de començar les obres del túnel modificat? Per què?

Vull recordar que quan jo he parlat de les responsabilitats en cap moment jo m'he posat a la boca el nom de ningú, no he posat a la picota a ningú, vostè sí que ho ha fet, reiteradament, tant dels seus com dels antics, amb un estil, crec, que també ens diferencia, també ho crec. Jo no he posat a la picota ningú, més aviat he recordat el que vaig fer des del primer moment i el que, òbviament, vaig fer en el seu moment també: proclamar la meua confiança en la solvència tècnica de tots els col·laboradors que jo vaig tenir i el que continua treballant amb vostè.

I també li he de dir, és casual, però GISA ha construït en els darrers dotze anys quaranta cinc quilòmetres de túnels en carreteres; vint-i-quatre-vint-i-cinc quilòmetres de túnels d'obres ferroviàries, de metro; quaranta noves estacions... Alguna xemeneia apareix, no se'ns va ensorrar cap túnel de maniobres. GISA ha fet en els darrers deu o dotze anys més de tres mil obres, amb una inversió que supera els set mil milions d'euros, amb un nivell de solvència, de qualitat que creiem que avala la feina que s'ha fet.

I quan nosaltres diem, senyor Nadal, que «fa falta més atenció als veïns.» Escolti'm, l'oficial dels bombers de Barcelona, no ho diu el senyor Puig, l'oficial dels bombers de Barcelona diu: «crec que a molta gent no l'hi han donat suficient informació ni seguretat.» I quan diem que hi ha altres objectius polítics en la seva gestió, fins i tot una de les persones que molta gent identifica com és de les que més a peu de carrer i al costat de la gent estan, deixa l'evidència en els mitjans de comunicació. En funció de com són els

titulars del dia dels diaris al matí acabem tenint el dia d'una manera o d'una altra, el fet és que un titular et canvia el dia; la seva prioritat, la seva obsessió és aquesta, en el fons – és aquesta –, ho diu la regidora de districte, del Partit Socialista, aquesta és en el fons, (*Remor de veus.*) del Govern municipal –del Govern municipal–, disculpin l'error, del Govern municipal, del tripartit municipal, ho he dit bé ara?, del tripartit municipal.

Senyor Nadal, vostè també, deixi'm ja que per acabar li recordi: no sé com pot comparar el meu traspàs de poders i l'acord que vàrem tenir vostè i jo en donar-li o no publicitat, per cert, un traspàs que jo sí que el tinc gravat, certament cordial, com certament cordial ha sigut, malgrat la dificultat política, alguns entrevistes i algunes trobades que em tingut vostè i jo durant aquests dies, però vull recordar que el traspàs que vam fer en què, segons a criteri seu, vaig traslladar-li tota la informació i em vaig posar a la seva disposició per donar tota la informació que fos necessària, no sé com ho pot comparar amb un protocol de censura dels mitjans de comunicació que emana d'aquest Govern. Sincerament, és un nou exercici de perversió.

Finalment, home!, dir que, i és només una referència perquè, sí jo sóc tècnic, tinc aquesta, en tot cas, desviació, però, clar, comparar el mètode de construir túnels amb aquella, diguem-ho així, de deixar anar l'ase per la muntanya i per on passa l'ase anar construint la carretera amb el mètode austríac em sembla molt poc procedent. Escolti, el mètode austríac consta de tot un manual, de tot un seguiment importantíssim de protocol d'actuació dels tècnics que estic convençut que és, i continuarà sent, doncs, un mètode, entre molts, utilitzats per construir els túnels, com s'estan construint avui a Catalunya, com s'estan construint avui a Barcelona i no passa res, o sí, segons, repeteixo, en funció de quin seguiment i de quines responsabilitats s'assumeixin.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

El senyor Mas té la paraula.

El Sr. Mas i Gavarró

Sí, senyor Nadal, en la seva intervenció ha planat, he entès jo, i em sembla que ho ha entès gairebé tothom, ha planat l'ombra d'una certa sospita...

Fitxer 17

Se suposa que de mètodes precisament ajustats a la legalitat. Sí, tothom ho sap.

Jo només els demano una cosa: si tenen més que sospites, tenen proves..., vagin als tribunals. Presentin querelles. De sospites n'hi ha respecte tothom. Respecte a vostès, n'hi ha un munt, però no les manifestem, ni les insinuem. Sí que sabem una cosa, que si algú en aquest país no pot parlar d'aquest tipus de sospites o d'ombres són precisament vostès. Perquè (*veus de fons*) –permetin-me un moment; els hem escoltat a tots vostès amb molta atenció perquè, si alguna herència va deixar el projecte socialista fa uns quants anys a l'Estat espanyol amb participació seva era precisament una manca molt important de confiança respecte a tots vostès.

I escolti: no som nosaltres els que ens dediquem a parlar d'aquestes coses; i menys jo. No m'ho han sentit a dir pràcticament mai, entre altres coses perquè no tinc cap interès amb parlar del passat però no estem disposats a que vostès contínuament vagin estenent aquesta ombra de sospita.

Després de la intervenció del senyor Nadal d'aquest matí hem escoltat... (*veus de fons.*)

El president

Senyores i senyors diputats...

El Sr. Mas i Gavarró

...hem escoltat un grapat d'aplaudiments. Què aplaudien, senyores i senyors diputats del Partit Socialista, què aplaudien? Vostès han vingut aquí a salvar la cara i a salvar-se vostès. A això és al què han vingut. Perquè..., quan els veïns a vostès –i a vostè, senyor Nadal–, els xiulen, i vostès els aplaudeixen, no pot tenir també en aquest cas la sospita que els equivocats són vostès i els que l'encerten són els veïns?

Els veïns és veritat que han perdut la casa alguns d'ells; altres no saben si la podran recuperar. Tot això és cert. Afortunadament, comparteixo amb vostè, plenament, al 100 per cent, afortunadament no hi ha hagut ni una sola víctima mortal. No han perdut les seves vides, i això és el més important de tot, totalment d'acord. Però han perdut, senyor Nadal, senyores i senyors del Govern, una part de les seves vides, perquè quan s'ensorra una casa, no només s'ensorren unes pedres, no només s'ensorren unes parets; s'ensorra una cosa més important que tot això. I això sí que s'ha perdut. I això, em sembla que encara que hagin perdut la casa, aquestes persones afectades, el que no han perdut és ni el criteri ni la sensibilitat. No aplaudeixin més durant tota la sessió d'aquesta tarda, els hi demano. No és cap consell, simplement és una petició.

El senyor Maragall ahir, i avui ho ha tornat a fer el senyor Nadal, m'han recordat una anècdota del servei militar. Un cop es va produir un accident que va consistir que es va disparar un fusell –es va disparar. I van estar hores i hores buscant qui era el responsable i qui era el culpable, i no el varen trobar. Sap que varen fer, aleshores? Van arrestar el fusell; el van arrestar. (Veus de fons.) Sí, sí..., vostès ja saben que això passava.

Bé, el problema, senyor Nadal, i senyor Maragall –ja que vostè també va insistir en aquest sentit–, el problema del què ha passat en el Carmel no és el «mètode austríac». El problema no és l'externalització, no és GISA –no és GISA–, no és Convergència i Unió, no és el subsòl i el terra, que, segons vostè, ara resulta que s'ha de mimar. No és aquest el problema. El problema, senyor Maragall –disculpi'm que m'adrecci a vostè com a màxim responsable del Govern–, el problema són vostès. El problema són vostès. I avui ho han tornat a demostrar. Vostès, per la seva incompetència, per la seva arrogància, de la qual en presumeixen dia sí dia també, la seva manca de sensibilitat i en alguns moments la seva manca de coratge.

El Carmel, senyor Maragall, és el mirall i l'aparador d'una cosa que nosaltres ja més o menys sabíem, que és que, en aquest país no hi ha Govern. En aquest país no hi ha bon Govern, i tot això que ja sabíem però que s'amagava darrere dels discursos, de les

declaracions, de les contradecaracions, de la pirotècna i dels focs d'artifici, tot això ha sobresortit d'una forma evident i absoluta en el tema del Carmel. No hi ha bon Govern. Vostè fa poc aquí va dir que estàvem, que el país estava en bones mans. No, senyor Maragall, estem en males mans, no nosaltres, el país en el seu conjunt està en males mans. Vostès diuen i vostè ho va dir ahir i per això m'adreço a vostè...

El president

Senyor Mas, hauria d'anar acabant...

El Sr. Mas i Gavarró

Sí, acabo en un minut o dos. *(veus de fons.)* Vostè va dir... *(Persisteixen les veus de fons.)* –ja sé que tenen ganes que acabi de pressa però tinguin un mínim de paciència– *(Veus de fons.)*

El president

No, senyor Mas, és que se li ha acabat el temps.

El Sr. Mas i Gavarró

...vostè va dir, senyor Maragall, i avui s'ha reiterat, que paguen justos per pecadors. No sé si els que avui han de plegar, per decisió del conseller d'Obres Públiques són justos o no. Això ja ho decidiran vostès. Però el que sí que sabem és que els pecadors són vostès. I vostès no assumeixen aquesta responsabilitat. Altra cosa és que vulguin fer, o que no vulguin fer –millor dit–, penitència, i que vulguin convertir el seu pecat en virtut. Allà vostès, però els pecadors són vostès. I, pel que sigui, per raons que es poden entendre i d'altres que potser no, pel que sigui, vostès no assumeixen en el nivell que correspon les seves responsabilitats.

I darrer tema: m'agradaria, senyor Maragall, que vostè pugés a la tribuna, en un dia solemne com aquest i reiterés que la culpa de tot plegat, com va dir ahir en seu parlamentària és de Convergència i Unió. Si ho fa s'enfonsarà una mica més en el pou de la incredulitat, i també en el pou del descrèdit. Però jo li demano que ho faci, per

poder tenir un debat, si cal, en aquest sentit. Perquè, si calla, aquesta serà la imatge viva de la seva impotència política.

El president

Té la paraula l'honorable conseller, senyor Joaquim Nadal.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Senyor Mas... (*Remor de fons.*) Vull fer, abans de contestar al senyor Puig i al senyor Mas, dos aclariments. Un primer respecte al retorn frustrat del dia 3 de febrer. Els tècnics –els tècnics– continuaven mantenint l'endemà que es ratificaven en aquell certificat que no se'n volien desdir i que el volien mantenir fins a les últimes conseqüències fins ara mateix.

Tant és així que, quan vam haver de plantejar si firmaven un nou certificat pel retorn, ara, els tres tècnics responsables de les dos UTEs, deien «No, amb el que ja vam firmar el 3 de febrer ja n'hi ha prou». I nosaltres vam creure, sense forçar res, sinó situant les coses en aquell terreny que ens és imprescindible per ser jutjats com a bons gestors i no dilapidant els termes contractuals de la relació entre el Govern, el gestor, la direcció d'obres i l'empresa contractista, que és per deixar clar, que ara n'hi ha uns que firmen..., perquè volen i perquè de bona fe s'hi mostren disposats. I n'hi ha uns altres que havien de firmar i era la seva més absoluta obligació perquè eren en els termes del contracte que tenien firmat els responsables de l'obra, i havien de respondre'n civilment com civilment, de forma subsidiària respondrà aquest Govern si així toca. Per tant, aquell certificat val pel que val, i no val pels veïns, però per al Govern era absolutament imprescindible per deixar clar que en les reclamacions legals de caràcter patrimonial que formularem, aquells tècnics ens deien que més enllà de l'esfondrament puntual que s'havia produït, res, res, res no havia de fer patir a ningú.

Pensi que la preocupació per allò que les persones han deixat en les seves cases, aquells que hi ha deixat alguna cosa..., que n'hi ha un grapat (breu pausa.). Trenta-tres, moltes coses; d'altres, uns quants dies de les seves vides; d'altres, la moral col·lectiva com a barri. Tothom hi ha deixat alguna cosa. Però pensin que filant primíssim, el Govern

va esperar a la disponibilitat del cap dels bombers de Barcelona per fer entrar a la casa que s'havia d'enderrocar un cop s'havia enderrocat el primer forjat per treure tantes coses com es poguessin treure, atenent justament a aquesta sensibilitat i responent a una interpel·lació que ens feien a l'alcalde de Barcelona i a mi mateix en el barri, dient: «No prometis el que no pots prometre», no diguis que podrem recuperar coses que tenim a dintre casa si no les podrem recuperar.

I el primer dia, el senyor Vicente Alegre, que estava entrant... Ens truquem i diu: «Entro perquè jo no hi veig cap perill». I degudament assessorat, jo li dic: «No entris. I no entris fins que els bombers no et deixin entrar. I quan els bombers et deixin entrar, aleshores entra tu i que entri tothom qui calgui, i traguem tantes pertinències com sigui possible, quantes més millor». Però si alguna cosa no farà aquest Govern serà justament barrejar els sentiments dels veïns del Carmel, els seus problemes, la gestió d'aquests problemes i l'intent de solucionar-los amb la baralla i batalla política en la forma i en els termes que vostès ara aquí, des de fa ja una setmana l'han volgut conduir i l'han volgut portar cap aquí.

De fet, senyor Mas, ara, intervenint, intentant que el senyor president de la Generalitat respongui i atengui al seu requeriment, vostè, senyor Mas, fa bo, *sensu contrario*, aquell argument que deia; perquè, sortint vostè ara ens honora amb l'honor que no ens va concedir el president Pujol no responent directament a la Moció de censura que li formulava el senyor Maragall en aquell moment.

Gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula el senyor Mas.

El Sr. Mas i Gavarró

Senyor Nadal: avui hauria estat molt més senzill per a tots plegats que en la seva intervenció hagués actuat amb molta més humilitat, amb molta menys arrogància, i assumint la responsabilitat important que vostè té o que li han delegat –esculli el que vulgui. Això no ho ha fet, i posats a parlar de l'episodi del 3 de febrer, jo no li nego que a

vostès els ha impulsat en tot moment –perquè sinó serien males persones– no els nego que els ha impulsat un desig de garantir per sobre de tot

Fitxer 18

seguretat, només faltaria, senyor Nadal, no es posi cap medalla per això, és la pura evidència, és el que cal fer no per part d'un govern, per part de qualsevol persona sana, saludable i que tingui dos dits de judici, garantir primer la seguretat de tothom. Per tant, vostès han fet allò que és més elemental, però no pretenguin que nosaltres a més a més els aplaudim per haver indicat a uns veïns una tarda que anessin a casa seva, que dormissin allà i l'endemà que els haguessin de treure. Si això, senyor Nadal, no li mereix cap mena d'autocrítica, ni un petit mil·límetre d'autocrítica, si vostè considera que això no és suficient perquè algun alt responsable polític plegui i immediatament, aleshores és que no parlem el mateix llenguatge.

Reflexioni sobre això; reflexioni a fons vostè mateix i independentment de voler salvar la cara a qualsevol preu i el càrrec, que s'entén molt bé. Pensi si això és una actuació correcta o no: enviar uns veïns a casa seva una tarda i treure'ls l'endemà.

Vostè creu que a partir d'aquí hi pot haver el més mínim, la més mínima dosi de confiança respecte a vostès? No s'estranyi si ara no volen tornar encara que els donin garanties; no s'estranyin, senyor Maragall, si en aquest moment a tot Catalunya a aquelles ciutats on ha d'arribar el metro, a la ciutat de Barcelona la gent en lloc de reclamar el metro, com han fet durant tants anys, ara estan reclamant a crits que el metro no hi vagi. Això no és culpa d'altres, és culpa seva per no haver actuat amb la diligència i amb la competència que hauria calgut, i també amb la transparència.

I, finalment, senyor Nadal, i ara suposo que es posaran a riure, nosaltres no tenim res contra vostè –nosaltres no tenim res contra vostè–, entre altres coses, perquè ens coneixem des de fa molts anys, hem col·laborat en diverses ocasions, jo mateix amb vostè he un munt de coses positives al servei de molta gent, i no li tenim cap ganexa especial, no senyor, encara que vostè s'ho pensi. L'única cosa que li estem demanant és

que aquest Govern i el seu president actuïn amb el coratge necessari. I coratge significa que en un moment clau, ara no protegit per una pregunta parlamentària de dos minuts i mig, senyor Maragall, com ahir, a on vostè sempre té l'última paraula, que en un moment clau vostè pugui a la tribuna i digui la seva i torni a repetir, si realment ho pensa, que tot això –com va dir ahir en seu parlamentària– és culpa de Convergència i Unió. Faci-houn altre cop i aleshores tindrem un debat també sobre això i sobre altres coses.

Per tant, escolti'm, no hi ha res personal respecte a ningú; hi ha el judici sobre un govern que està actuant malament. Vostès són Govern i nosaltres som oposició –vostès són Govern i nosaltres oposició– avui, i, per tant, vostès han de fer de Govern i nosaltres d'oposició. I això és el que nosaltres hem fet. Com ha dit molt bé el senyor Puig, durant els primers dies, fent exactament el contrari del que vostès feien sempre (*remor de veus*) sí, senyors i senyores, sempre, que sempre intentaven a la més mínima, i jo n'he patit alguna conseqüència, entre d'altres, saltar a la jugular, i donar-los temps per gestionar correctament una emergència important. Però no ens facin culpables d'allò que simplement és atribuïble a vostè, a vostè en general.

Per tant, senyor Maragall, seguim esperant que vostè pugui a la tribuna i que torni a ratificar –que torni a ratificar– sí, com va dir ahir –sí com va dir ahir–, tot això és culpa de Convergència i Unió i si resulta que nosaltres tenim el desvergonyiment que vostès, pobrets angelets, hagin d'assumir les responsabilitats d'aquests dimonis escuats que eren la gent de Convergència i Unió.

El president

Senyor Nadal, em demana la paraula. Sigui conscient que obre torn, eh? Té la paraula.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Ho sé, però no em puc estar de dir, senyor president, de l'escó estant, que en aquesta darrera intervenció, amb un punt de cinisme, de demagògia, d'una certa indignitat, el senyor Mas està intentant portar les coses a un terreny en el qual, com que falta la veritat i no es recorda de les seves experiències passades, en realitat imputa i fa culpables i estableix unes responsabilitats polítiques que ell sap que en el terreny que les han

plantejades no hi són i que en el terreny que les hem reconegudes no són justes, però serveixen per deixar clar que al Carmel l'única prioritat són els veïns. Tant és així –tant és així– que dels que van tornar el primer dia uns quants que van voler encara estant vivint a casa seva, i naturalment no ha passat res. Perquè si parlem de vides –si parlem de vides–, que quedi clar, ell ho ha reconegut, aquí no hi ha cap vida humana en joc en aquest moment.

Però hauria de quedar clar que si hem de repassar les trajectòries de cadascun i l'evolució, els problemes són d'una altra índole i se situen en un altre terreny. I jo no vull –no vull– tornar a recordar els actes de dimissió de responsabilitat que en el passar alguns responsables dels governs anteriors havien fet. Nosaltres assumim la nostra, l'assumim i l'assumirem, governem i governarem i per més que vagin dient aquesta cantarella inacabable «és que vostès no governen, és que el problema són vostès, és que el problema és que no tenen no sé què» esdevé la descripció d'un únic problema, que és que el Govern ara el tenen uns i abans el tenien uns altres.

El president

Senyor Mas,...

El Sr. Mas i Gavarró

Sí, molt breument, també des d'aquí mateix. Observant el silenci avui absolutament protegit del president de la Generalitat, per dir-li al senyor Nadal que altra gent i jo mateix hem assumit totes les responsabilitats per bé i per malament, les bones guanyant les eleccions, les no tan bones no guanyant-les prou bé. Les hem assumit absolutament totes.

I dit això, deixi'm dir-li que el que avui es posa en evidència, en total evidència és que vostès no només han actuat amb greu incompetència, sinó que actuen amb greu manca de coratge polític. I això encara és pitjor –això encara és pitjor.

I el que hauria d'haver fet vostè, també per dignitat, és no tallar el coll d'uns col·laboradors només, sinó presentar formalment la seva dimissió, i el president de la Generalitat el que hauria d'haver fet immediatament és acceptar-la. Potser vostè és un

peça massa important d'aquest Govern com perquè el deixi, potser aquest Govern sense vostè i algun altre faria aigües per tots costats. I per això, probablement, vostè avui no plega, però en circumstàncies normals, d'un govern normal, vostè hauria d'haver plegat.

El president

Té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Sr. Pasqual Maragall i Mira)

Amb la vènia... Vostè ha volgut que jo sortís i jo surto, efectivament, a dir-li que la seva intervenció demostra que hi ha alguna cosa més—alguna cosa més— que simplement un mal Govern per part de vostès en els darrers anys, que el president Pujol es va equivocar. Es va equivocar en el moment que no va contestar allò que per llei efectivament havia de fer, que era contestar una moció de censura, que no hi ha cap llei al món que digui que es pot contestar per algú que no és el mateix mocionat, cap, ni per descomptat el Reglament del Parlament de Catalunya. Que es va equivocar anomenant-lo a vostè i llançant-lo a vostè en aquella ocasió com a candidat. *(veus de fons)* per això ha guanyat[#], ha guanyat que no el veig governant.

I facin el favor d'escoltar un moment.

Miri, la malícia de les seves paraules a mi em demostra..., la malícia de les seves paraules, el to de les seves paraules, després del to que ha utilitzat el conseller, em demostra que vostès tenen la cua de palla, que vostès realment tenen un problema i que s'han sentit atacats per una acusació que d'alguna forma vostès mateixos deuen ressentir coma verídica, perquè altrament no s'explicaria que vostè hagi sortit aquí amb el to, amb la falta de respecte—amb el to i la falta de respecte— que ha utilitzat.

Nosaltres hem aplaudit el conseller aquest dematí, simplement l'hem aplaudit, segurament equivocadament, perquè no havíem d'haver-ho fet, però ha sigut perquè hi ha hagut una reacció jo crec instintiva per aplaudir l'honradesa i el rigor de l'explicació que s'havia fet i al mateix temps el conteniment amb el qual s'havia fet. I vostès no han estat a l'alçada, senyor Puig i senyor Mas. I vostès no han estat a l'alçada, perquè vostès tenen alguna cosa que amagar, si no no s'explicaria el seu to, la història ho demostrarà.

Vostès han trencat avui una regla que en aquest Parlament s'havia respectat sempre, que era el respecte entre diputats i el respecte al president de la Generalitat. I a això la història els passarà factura.

El president

Senyor Mas, s'ha obert un torn, per tant, té la paraula.

El Sr. Mas i Gavarró

Senyor Maragall, m'hauria d'explicar exactament en què li hem faltat al respecte, perquè si no és simplement una frase. El que passa és que potser vostè té la pell tan prima i l'orgull tan ple i l'amor propi tan inflat que al final resulta que qualsevol crítica, encara que sigui expressada en termes absolutament correctes des d'un punt de vista parlamentari i des d'un punt de vista personal, no se li ha fet cap al·lusió personal de cap mena, simplement sobre el funcionament del seu Govern. Que vostè hagi de replicar que se li està mancant al respecte, algun problema deu tenir vostè si considera que en aquest Parlament se li falta al respecte simplement per la sessió que hem tingut avui.

Segona cosa, jo estic absolutament al·lucinat que vostè s'aixequi en aquest Parlament en un sessió com la d'avui i parli de tot menys del Carmel, és a dir, vostè es posa dret, ens parla de la Moció de censura que vostè va organitzar per criteris purament partidistes o per passar l'estona perquè es devia avorrir i ara resulta que el gran problema és si el senyor Pujol li va contestar o no la Moció de censura. Aquest és el problema, senyor Maragall, aquest és el problema del Carmel, aquest és el problema del túnel del metro, aquest és el problema de l'obra pública de Catalunya? No, senyor Maragall, jo no esperava això de vostè, jo esperava una altra cosa. Jo esperava que vostè que ahir en aquesta mateixa seu, ben emparat pel Reglament del Parlament i, per tant, sense capacitat de controvèrsia, avui anés a aquella tribuna, no en aquesta, en aquella tribuna i davant de tothom ens parlés del tema que avui ens ha convocat, que és el Carmel, els veïns, la gent afectada, l'obra pública a Catalunya, la confiança que ha de merèixer un govern del país, el bon govern que tots plegats necessitem, els que hi són vostès ara i els que esperem tornar-hi ben aviat.

El president

Senyor president,... el senyor president demana la paraula.

El president de la Generalitat de Catalunya

Sí, no, molt breument, perquè penso que efectivament hem tocat el moll de l'os. Vostès tenen un problema i aquest problema es diu 3 per cent.

El president

Senyor Mas,... Sí, sí, senyor Mas, té la paraula.

El Sr. Mas i Gavarró

Sí. Senyor Maragall,...

El president

Senyores diputades, senyors diputats, si us plau,...

Senyor Mas, té la paraula breument.

El Sr. Mas i Gavarró

... vostè ha perdut completament els papers. Si el president de la Generalitat avui ha d'acabar aquest torn parlamentari d'aquesta manera, vostè ha perdut completament els papers –vostè ha perdut completament els papers–, senyor Maragall. Si era per això, realment es podia haver estalviat aquesta intervenció.

Fitxer 19

...[pensió #]. Jo li demanaria, senyor Maragall, senyor Maragall, li demanaria, li demanaria una cosa, i li dic també amb tota la modèstia i espero que amb tota la correcció i amb tot el respecte, entre vostès i nosaltres, en aquests propers mesos, hem de fer coses molt importants al servei d'aquest país, no ho oblidí. Per fer aquestes coses importants és molt necessari que un cert cercle de confiança entre vostès i nosaltres segueixi existint, i que aquest cercle de confiança, que no és d'amistat, però és de

confiança política, d'intentar fer coses junts al servei del nostre país i de la seva gent, de la gent del Carmel i de molt altra gent, que això no es trenqui, i amb la seva última intervenció això es trenca definitivament. Vostè engega la legislatura a fer punyetes, suposo que n'és conscient i, per tant, li demano formalment, amb modèstia i amb ple respecte que vostè retiri aquesta última expressió i que puguem tornar –que puguem tornar– a restablir aquest mínim de confiança que el nostre país necessita.

El president

Senyor president, demana la paraula? Sí, la té.

El president de la Generalitat

Honorable senyor diputat, accedeixo a la seva demanda, però accedeixo a la seva demanda per una sola raó, perquè vostè acaba de dir una cosa molt important, que interessa més el país que tot el que ens ha dit abans, i això tan important és que Catalunya té al davant coses molt importants a fer i espero de vostè i del seu Grup que estiguin en condicions de complir efectivament la seva part de l'obligació en els mesos que vindran en els quals es jugarà l'Estatut de Catalunya, la Constitució espanyola i, en bona mesura, el nostre futur.

El president

Senyor Mas.

El Sr. Mas i Gavarró

Jo, li agraeixo senyor Maragall aquesta rectificació, que em sembla que és bona, no l'humilia en absolut –no l'humilia en absolut–, però els torno a dir, si en algun moment vostès tenen alguna sospita, al marge del que s'ha dit avui, sobre el que sigui, facin el favor de fer allò que s'ha de fer, anar als tribunals, presentar les demandes que calgui i, a partir d'aquí, ja se'n parlarà, però deixin d'estendre l'ombra de la sospita per tot arreu, perquè vostès no ho poden fer, per trajectòria, i no ho han de fer sobretot mirant cap al futur.

El president

Moltes gràcies a tots dos.